

Velký pátek 29. 3. 2024 – pašije podle Lukáše

Čtení: Luk 22,14 – 23,56

Písně: 245 – Svátá doba /2 sloky; 523 – Pane, ty jsi hoden chvály /2 sloky;
512 - Kristův příklad pokory / sloky 1,6 a7; 528 – Byl jsi tam; 709 – Ó, ujmi ruku moji;
707 – Má víra pohlíží

Zdravím vás, kteří jste přišli nebo se dnes díváte. Modlím se, aby se vás dnes dotklo slovo Páně, o které mám tu čest se s vámi podělit, a řeknu dnes slovo těm, kteří na Golgotě nebyli, stejně jako jsme tam nebyli my, ale jako bychom tam skrze slovo Páně byli. Dnes slovo k lidem východní Makedonie její původní při čtení Nového zákona život 200 kilometrů od Soluně asi 1350 kilometrů od Hošťálkové Apoštol Pavel při svém putování v jak ho Duch svatý vede při jeho misii, chci kázat v Asii, ale on se začne ubírat úplně jiným směrem kvůli vidění, viděl makedonského muže, který vyšetřoval pro evangelium, byla to Boží výzva, aby Pavel směřoval své kroky jinak, než si myslel při svých apoštolských povinnostech. Poslušný Ducha svatého dosáhl velkého vítězství, neboť hlavním plodem tohoto vidění je církev ve Filipech. Pozoruhodné na tom je, že je to první evropský spor, Boží slovo vstupuje do Evropy, zde byl členem sporu například správce věznice, který si myslel, pokud jste pozorně četli Skutky apoštolů, znáte ten příběh, že si myslel, že zemře, když vězni vyšli ze svých cel po zemětřesení, kdy se otřásly zdi věznice a otevřely se mříže a dveře na závoru. To, co tam Duch svatý udělal, bylo, že povolal novou církev z lidí, kteří chtěli být novými lidmi, aby následovali Pána. Přečtěme si dnes slova, která právě v Evropě možná už upadla v zapomnění, o tom, že Bůh s tímto poselstvím přišel i k nám. Pavel je píše někdy mezi lety 56 a 63, rozpor je zde proto, že nevíme přesně, z jakého vězení je dopis psán. Někteří říkají, že byl napsán z vězení v Římě jiní, že byl napsán v Efezu, na tom nezáleží. Text Božího slova, inspirovaný Duchem svatým, k nám mocně promlouvá o kříži, o němž jsme dnes mnohokrát zmiňovali písně o kříži, na němž náš Pán za nás položil svůj život. Tento úryvek slova, který se chystám přečíst, se nazývá srdcem listu. Mnozí teologové se domnívají, že je vlastně nejdůležitější v je takovým středem toho, co tam je, o čem text je. Pravděpodobně se také nazývá hymnus nebo dokonce žalm k Filipánům.

Filipským 2,5-15

Jsou lidé, kteří zkoumají písmo, teologové, kteří se domnívají, že slovo, které jsem právě přečetl od verše 6, do verše 11, je citát, je to jedna z písní, první novozákonní církve, z prvních desetiletí. Je to text, který zpívali při svých bohoslužbách a při svých shromážděních. Pokud ano, je to píseň plná pravdy. Myslím, že je dobře, když jsou naše písně takové i dnes. Když naše písně nejsou plné nějakého jenom (plácání), ale hlubokých slov o kříži o Golgotě o Ježíši, když vycházejí z textu Božího slova, myslím, že **není nic krásnějšího než zpívat Boží slovo**. V tomto textu Duch svatý, který oslovil apoštola, oslovuje církev. Začíná to nádherně: "Nechť je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši". **Ježíše nám dává za vzor**. Dívej se na Ježíše, a tak se chovejte. Z řeckého překladu mohli bychom zde přeložit "ať se ve vás, drazí, děje to, co se dělo v Ježíši". Ať se ve vás stane to, co se stalo v něm. Není zde psáno o nějakém mentálním nebo filozofickém pojetí. Ale je to o účasti

celého mého já, mé vůle, mého nitra, toho, kým jsem v práci, doma, ve škole, když jdu po ulici. Tento text vybízí. „**bud'te**“ Když přemýšlím o svém Pánu, když čtu Boží slovo, vidím, co se dělo v Ježíši, že se s láskou díval na tento svět. Byl plný naděje, plný nových věcí pro člověka. Přišla prostitutka, jiná odešla, přišel zloděj, jiný odešel. Seděl slepý, když Ježíš prošel, byl pryč. Procházel tímto světem a prezentoval to co má Bůh pro lidi. A dnes Boží slovo volá tebe i mě, ať je v tobě, ať je v tobě ve tvém manželství, ve tvém rodičovství, ve tvé kariéře, ve tvé službě. V tom, jak jsme upřímní ke světu. Bud'te jako Ježíš, nikdy nemluvil nepravdu, vždy mluvil pravdu, která přináší novou naději, nový začátek a nové úžasné věci. Ježíš je úžasný.

To, co pro nás Kristus udělal, nebylo teoretické nebo symbolické. My dnes nezmiňujeme ani nemluvíme o něčem, o čem jsme všichni přesvědčeni, že je to nějaká krásná symbolika, je to nějaká krásná liturgická vzpomínka, na někoho krásného a nábožného. **Tento starý drsný kříž, je absolutní a mimo historický duchovní fakt.** Boží Syn Ježíš Kristus ho vzal a na svá ramena, a pomáhal mu člověk, protože po bičování a po soudu už neměl sílu, ho vynesl na pahorek Golgotu, kde byl umístěn a Boží Syn tam pro mě a pro tebe tam zemřel. To není jen nějaká symbolika. Verš 6 našeho textu bije do očí, že to byl On, kdo na oběť vložil nejvíce, že to byl Bůh, kdo dal nejvíce. Protože láska je vždycky dávání. Láska není nikdy opravdová, pokud zakládá si na braní. Z lásky je možné odebírat. Boží láska spočívala v dávání, známe tento text, ani ho nemusíme hledat v Bibli: "Tak Bůh miloval svět ... dal svého syna .... Každá láska je dáváním, on chce pro tebe to lepší.

Říká, že pro vás chce víc než pro sebe. Chce pro vás to nejlepší. A to je vyznání ze srdce od Pána Boha pro vás i pro mě. Bůh mluví ke mně a k tobě, chce pro vás to nejlepší z celého srdce. Chce pro vás svobodu od závislostí, svobodu od prokletí, svobodu, aby váš dům nebyl temný a plný hříchu, svobodu, aby tvůj život nebyl ničím svázán, svobodu abys mohl se vydat na cestu do nebe. On položil maximum, kterému se nikdo z lidí nevyrovná. Boží slovo nás nikde nevyzývá, abychom se s Ježíšem srovnávali, ale abychom šli v jeho stopách, abychom ho napodobovali. Co on dělal? Také v osmém verši řekl: "pokořil se a byl poslušný až k smrti, a to smrti na kříži". Velkou skutečností pro pochopení utrpení Páně je pochopení toho, že Ježíšovi nikdo život nevzal. Chápejme to správně, ve skutečnosti na světě neexistovala taková síla nebo taková moc, která by mohla přijít a jednoduše Ježíšovi říci: "jste zatčen, půjdete s námi". Nemohli by Ho zatknout, kdyby nedal svůj život. Víme, že celé zástupy nebes, celé zástupy andělů, kdyby jen vyslovil jednu takovou myšlenku, jedno kývnutí rukou a nebe by mu pomohlo. Nebylo síly, která by mu v tom mohla zabránit, ani Řím, ani náboženští vůdci, ani dav rozpumpovaný farizeji a zákoníky. Kdyby nechtěl, nikdo by mu nemohl vzít život. Ale on, Beránek Boží, položil svůj život za mě i za tebe, z lásky. Jemu nikdo nemohl vzít život, on Ho dal. **Ochotného dárce Bůh miluje.** Někdy tyto verše vztahujeme spíše k penězům nebo materiálním hodnotám, ale není možné se modlit skutečně jinak než z lásky ke Kristu. Není možné sloužit opravdově jinak než v lásce ke Kristu. Není možné vstoupit do mučednictví, víme, že první církve vstoupila do mučednictví. V římských arénách byly trhany děti, ženy, starci a muži. Není možné vstoupit do mučednictví jinak než z

lásky. **Existují dva druhy síly, které mohou vést člověka na smrt pro to, v co věří, fanatismus nebo láska.** Boží láska vedla Pána, Boží láska vedla jeho učedníky, Boží láska vedla první církev. Někdy se urážíme už tím, že se někdo na nás špatně podíval, nebo že nám neustoupil ...Když se díváme na našeho Pána, On se neuráží ... Už jsem jednou z tohoto místa řekl, že se uráží lidé, kteří mají sami sebe na trůně. On, který se díval dolů a modlili se za své pronásledovatele „Otče odpusť jim, protože nevědí, co dělají“. O nějaký čas později, když se zdálo, že jeho hlas umlkl a vraždili jeho žáka Štěpána, znovu celý duchovní i fyzický svět uslyšel stejná slova, které se modlil úplně stejně jako jeho mistr, když umíral. Úplně stejné svědectví má být ve mně i v tobě, aby svět viděl Pana v nás. Vlastně v této chvíli jsme už po této památce, dnes jsme to také četli v evangelijním textu, kdy hned potom šel Ježíš na kříž. Nejednou jsem přemýšlel nad tím, když máme SVP tak my jdeme po bohoslužbách domů, Tam máme všeho v hojnosti, jídlo, teplo, čeká nás naše rodina, prostě náš domov. Doma nás čekají ti, kteří nás mají rádi, naše dobré vzpomínky, můžeme si odpočinout. Večer si znovu přečteme Bibli a jdeme pokojně spát, nikdo z nás nespí venku. Myslel tenkrát o Ježíši našem Pánu, když zlomil ten chléb, když podal ten kalich. Před ním už kromě Getsemane a kříže nebylo nic. On ale viděl dál na vítězství.

Kříž je nástrojem smrti, ale není nástrojem sebevraždy. Skrze to, co učinil Ježíš tak se stal symbolem lásky, kterou tento svět pochopit nemůže. Proto je tolik výsměchu o kříži až do dnes. To není jenom symbol, který si zavěsíme na řetízek na našem krku, nebo na zdi, vždyť je to tak hezké nebo symbolické. Kříž nadevše je duchovní pravdou. Duchovní pravdou o tom, že je v něm moc a síla v našem následování Krista, ona se vypořádá s naším „EGO“, s naším hněvem, s našimi urážkami, s tím, co v našem životě se nelíbí Bohu. **Ukřižování**, to je jedna z nejhorších smrtí a exekuce v historii jaké mohl vymyslet člověk. Římané byli mistři světa v tom, jak to provést, aby člověk dlouho trpěl. Někdy to trvalo tak dlouho, že ho museli dorazit. Kříž to je místo, kde je člověk hanoben a znehybněn. Někdy to v křesťanství vypadá tak, že kříž neseme a někdy s ním házíme o zem. Jsme následovníci Ježíše, jsme v kostele, nebo před nábožnými lidmi, ale vzápětí za těmito dveřmi chrámu, v práci někde jinde, zapomeneme o nesení kříže. Chceme být sami sebou, nechceme, aby nám někdo říkal, co máme dělat, teď mne nikdo nebude urážet a někdy se stane, že ani naši nejbližší nepoznají, že neseme kříž, že následujeme Krista, že ho milujeme. Zamysleme se nad tím.

Když se díváme na toho odsouzeného, trestance, tak tomu bylo, kdo nesl kříž. Byl to člověk, který se rozloučil se svojí ženou, objal děti, rozloučil se s přáteli, své plány a zájmy odložil, neměl už žádného očekávání na budoucnost. Už se nestaral, zda se mu urodí nebo byznys se povede. Člověk, na kterého Římané dali kříž měl už jen jednu cestu, za město a už se nikdy nevrátil. Cesta s křížem je jednosměrka, není to cesta, kde se běhá obousměrně, že jsem si to rozmyslel. Apoštol vyznává, **jsem ukřižován spolu s Kristem.** Už nežiju já, ale žije ve mně Kristus. S Kristem to je jednosměrka, **na kříži mohou se tam jenom dvě věci uskutečnit.**

První: na kříži můžeme jenom proklínat lidi, svět a svůj bezbožný život. Prorok Izajáš píše, že započítali Ho uprostřed zločinců. On byl uprostřed a zleva a zprava byli zločinci. Oni oba dva na začátku proklínali a zlořečili Bohu, lidem a své situaci, že bylo s nimi špatně zacházeno. Víme, že jeden později úplně změnil svou mysl.

Druhá: na kříži můžeme jenom odpouštět a milovat lidi, tak jak Ježíš. To se stalo pro nás na místě zvaném „lebka“. Někdy tak lehce říkáme, „Ježíš zemřel za mě na kříži“. Tak jsem pomyslel, co tam ten zločinec uviděl? Co viděl v Ježíši? Co o něm slyšel? V jednom momentě on protrhl ten výsměch, to vulgární ubližování Ježíši. Taky to řekl tomu druhému. „Buď z ticha“ My tady visíme za naše vlastní viny, ale On nic neudělal. Pak vyznal: „Ježíši, rozpomeň se na mne až vejdeš do svého království“ Co se stalo s tím člověkem? Co to byla za moc, že mimo tu bolest, ostudu ... celkově změnilo jeho život?

Čím byl kříž? Byl pro nás záchranou. Je náš život v požehnání až do smrti kříže. ANO Dnes hovoříme o požehnání kříže. Kříž je zřídlem i začátkem veškerých požehnání života. Veškerá požehnání, jaké okouší věřící člověk tak vyvěrají z tohoto místa. Staly se faktem, protože byly taková místa jako je Getsemane, Golgota a prázdný hrob. Moje hříchy jsou obmyty krví prolitou na tom kříži. Mé uzdravení vyplývá z tohoto kříže. Izajáš 53,5 „Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni.“ To vše se děje skrze kříž, mám život věčný, protože Ježíš zemřel a dal svůj život za můj život. Řekl tvoje špína za moji čistotu. Moje svatost za tvůj ztracený bídný život. Uskutečnil záchranu každého z nás. Kdo ještě nezavolal, že má pokoj. On vzal noční můru našich životů na ten kříž. Zvítězil nad smrtí a satanem. Nevidět to a nevzít to vážně je lehkomyšlnosti. Je to úžasná nabídka, tolik máme důvodu z tohoto kříže zakotvit ve víře v něj. Jsou to čtyři pravdy, ve které věříme – Jeho příchod do Betléma, Jeho smrt na kříži, Jeho zmrtvýchvstání a Jeho druhý příchod. A uprostřed je to ta dobrá zpráva, kterou má Bůh pro člověka. To je to o kříži, nepřítel si myslel, že se to povede, když se to nepovedlo na poušti. Ale Boží trpělivost byla a je s člověkem. Na tom kříži bylo poraženo zlo, a zlo se nás dotýká. Způsobuje, že na světě je hřích, a skrze hřích je smrt, skrze hřích je vina a skrze hřích je soud. Duch Svatý přišel, aby nás v tom ujistil a aby nás nasměroval k záchraně. Jedině skrze kříž je požehnání, i samo mluvení o tom je moci k vítězství nad smrtí.

Proto neukryvejme ten kříž, mluvíme, vydáváme svědectví je v něm ukryta Boží moc. Čtème Bibli, modleme se, sdílejme se a vyhledávejme společenství. Neozdobujme, nepřikrašlujme, ale zdobme svá srdce svou mysl, tou záchranou kříže Kristova. Apoštol napsal: „Já však se zanic nechci chlubit ničím, leč křížem našeho Pána Ježíše Krista, jímž je pro mne svět ukřižován a já pro svět.“ Gal 6,14.

Přeji Vám, abychom byli Ježíšovými učedníky a svědky, „Rozhodl jsem se jít za Ježíšem“ – tou jednosměrkou.

Pokojný den přeje váš služebník Štěpán M.